

РЕШЕНИЕ

№ 539

гр. София , 25.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на единадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Ася Събева
Членове:	Елена Тахчиева Кристина Филипова

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева като разгледа докладваното от Елена Тахчиева Въззивно гражданско дело № 20201000502471 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Г. Х. А. чрез особен представител адв. Д. Б. САК против решение от 06.03.2020г. по гр.д. № 788/2018г на Софийски градски съд, 1-7 състав, с което жалбоподателят ответник е осъден да заплати на ЗК „Лев Инс“ АД на осн. чл.274, ал.1 т.1 КЗ /отм./ сумата от 49 000,70лв, представляваща стойността на изплатеното от застрахователя –ответник обезщетение за причинените от него вреди като водач на л.а. Опел Кадет рег. № ***** след употреба на алкохол на трето увредено лице, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 18.01.2018г.

Във въззивната жалба се поддържат оплаквания за неправилност на решението. Конкретните доводи са против изводите на съда, че ответникът като водач е задължен по силата на чл.274, ал.1 КЗ /отм./ да заплати претендираната сума. Този извод бил неправилен, като по делото не е имало спор, че ответникът- жалбоподател не е бил собственик на процесния автомобил, с който е осъществено ПТП и следователно не е имал качеството на застрахован. Поради това ответникът не се явявал материално легитимиран по регресния иск на застрахователя, а отговорност носел собственика на увреждащия автомобил, сключил застраховка по риска „ГО“. Искане се отмяна на обжалваното решение и вместо това постановяване на ново по същество, с което се отхвърли иска като неоснователен.

В срок е постъпил отговор от въззиваемия –ищец ЗК „Лев Инс“ АД, с който оспорва

въззивната жалба и излага обстойно възражения относно спорния въпрос, че застраховани лица по смисъла на чл.257, ал.2 КЗ /отм./ са както собственикът на ППС, така и всяко лице, което ползва МПС на законно основание.

Софийският апелативен съд, след като прецени доводите на страните и съобрази събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Съгласно [чл.269 ГПК](#) въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, поради което съдът дължи произнасяне по същество относно неговата правилност в рамките на посочените в жалбата оплаквания.

Предмет на производството пред първата инстанция са предявени от “Лев Инс“ АД срещу Г. Х. А. осъдителни иски по чл. 274, ал. 1, т. 1 КЗ /отм./ за заплащане на сумата 49 000,70лв, заедно със законната лихва от подаване на исковата молба – 18.01.2018г дои окончателното изплащане на главницата. В исковата молба се твърди, че във връзка с реализирано на 27.08.2010 г. ПТП в с.Коньово застрахователят- ищец е изплатил по застраховка “Гражданска отговорност” на автомобилистите застрахователно обезщетение в размер на исковата сума за причинените на третото лице Л. Е. П. неимуществени вреди. Твърди се, че ПТП било причинено по вина на ответника и след употреба на алкохол над допустимите норми с управлявания от него лек автомобил марка “Опел КадетГ” с ДК № *****, за който имало сключен договор за задължителна застраховка “Гражданска отговорност” на автомобилистите. Сочи се, че ищецът има право на регресен иск срещу ответника до размера на платеното застрахователно обезщетение.

Ответникът е оспорил исковите по основание и размер, като поддържа възражения за погасяване по давност и против материалната си легитимация по иска, тъй като не е собственик на застрахованото ППС и няма качество на застраховано лице по см. на чл. 274, ал.1, т.1 КЗ /отм./, евентуално, че принос за ПТП има пострадалото лице, и че не се следва лихва, която при доброволно плащане от застрахователя не би се дължала.

От фактическа страна е изяснено пред първата инстанция от представените доказателства настъпването на ПТП при описания механизъм на 27.08.2010г. в с.Коньово около 00.30ч. при управление на лек автомобил „Опел Кадет“ с рег. № *****, управляван от ответника Г. Х. А. след употреба на алкохол с концентрация в кръвта 2,02 промила, в резултат на което загубил контрол върху ППС и самокатастрофирал в железобетонен стълб, при което пострадали пътниците Л. Е. П. и Д. К. Ф.. Осъществяването на деликт /противоправно и виновно поведение/ от ответника като предпоставка за реализиране на регресното право по чл.274 ал.1 т.1 КЗ /отм./ е установено с одобрено споразумение по НОХД № 122/2011г на Кюстендилски районен съд /приравнено по правни последици на влязла в сила присъда по чл.300 ГПК/, с което ответникът е признат за виновен в престъпление по чл.343, ал.1, предл. 1 и 4 б.“а“ вр. чл.342, ал.1 НК. Не е било спорно, че за

увреждащия автомобил е имало сключена валидна застраховка по риска „ГО“ /обективизирана в полица № 223090454820/, и че застрахователят – ищец е бил осъден да заплати на увреденото трето лице Л. Е. П. по пряк иск по чл.226, ал.1 КЗ /отм./ по гр.д. № 2874/2012г. на СГС сумата от 36 000лв, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, в който процес ответникът е участвал като ТЛП и съответно е обвързан от установителната сила на мотивите в отношенията с подпомаганата страна – застраховател. Установено от писмените доказателства е образуването на изп. дела въз основа на влязлото в сила решение № 20137900401719 и № 20147900400404 на ЧСИ Р.М., и че застрахователят – ищец е изплатил на увреденото лице Л.П. по изпълнителните дела сумата от общо 52 654лв, от която претендира 49 000,70лв включваща 36 000лв- главница, лихва в размер на 11 569,70лв за периода 27.08.2010г. – 11.10.2013г и съдебни разноски.

Въз основа на същите идентично установени /и неоспорени от страните факти/ първоинстанционният съд е достигнал до правните изводи, че са налице всички предвидени в чл.274, ал.1 КЗ /отм./ материални предпоставки за възникване на регресно притежание в полза на застрахователя - сключен договор за застраховка “Гражданска отговорност” при ищцовото дружество по отношение на управлявания от ответника - автомобил, както и че с този автомобил са причинени неимуществени вреди на трето лице Л. П.. Въз основа на сключения договор за застраховка “Гражданска отговорност”, ищцовото дружество е заплатило на увреденото лице присъденото с решение по гр.д.2847/2012г. СГС, ГО, I-1 с-в, обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законна лихва от 27.08.2010г. и съдебни разноски. Установи се, че ответника управлявайки застрахования автомобил е допуснал ПТП, което наличие на алкохол в кръвта е установено по надлежен ред, и че дружеството – застраховател е изплатило застрахователно обезщетение в претендирания размер, включващ главница, лихва и съдебни разноски. Следователно са налице всички елементи от фактическия състав на 274, ал. 1, т. 1 КЗ /отм./, приложим към настоящия казус, при действието на който е настъпил окончателно фактическия състав на регресната претенция.

Неоснователни са оплакванията във въззивната жалба, които единствено се състоят в оспорване легитимацията на ответника, поради това, че няма качеството на застрахован по смисъла на чл. чл.257, ал.2 КЗ /отм./. При задължителната застраховка „ГО” на МПС застрахователният интерес е налице по отношение на лицата, които притежават или ползват МПС – чл.257, ал.2 КЗ /отм./. Според тази разпоредба застраховани лица са собственикът на МПС, за което е сключен застрахователен договор, както и всяко лице, което ползва МПС на законно основание, като с оглед систематичното тълкуване на тази разпоредба заедно с чл.267, ал.2 КЗ, законно основание означава липса на престъпление с оглед притежаването и използването на МПС. Наред със собственика застраховани са всички водачи, които са причинили вреди, притежавайки или ползвайки чуждото МПС, което има валидна застраховка „ГО”. За да се докаже застрахователния интерес, е достатъчно да се докаже само, че по време на застрахователното събитие водачът е управлявал МПС, което има

сключена застраховка „ГО”, като без значение е кой е сключил застраховката и кой е бил собственик на МПС към момента на сключване на застрахователния договор. Това е така, тъй като по начало за всяко МПС следва да има задължителна застраховка „ГО” с оглед необходимостта да бъдат защитени интересите на пострадалите лица. Ето защо според чл.267, ал.2 КЗ тази застраховка разпростира действието си не само върху собственика на МПС, а и върху всеки водач на МПС, независимо дали е изрично или мълчаливо упълномощен от собственика, т.е. концепцията, която е залегнала в уредбата на субективните предели на задължителната застраховка „ГО” е че, доколкото МПС е застраховано, всеки изправен водач, който го притежава и използва, може да се счита за застрахован. В подкрепа на горния извод е и разпоредбата на чл.263, ал.1 КЗ, според която в случай на промяна в собствеността на застрахованото МПС, договорът за задължителна застраховка „ГО” на автомобилистите не се прекратява автоматично, т.е. приобретателят встъпва в правата и задълженията на прехвърлителя.

Поради изложеното и с оглед, че не се установява /нито въобще се твърди/ неправомерност при ползването на застрахованото МПС, то следва да се приеме, че сключеният за него застрахователен договор, покрива и отговорността на ответника. В жалбата на ответника не са въведени други оплаквания против правилността на решението /извън материалната му легитимация по иска/, в т.ч. относно отхвърленото като неоснователно възражение за погасяване на иска по давност, приноса на пострадалото лице и дължимостта на законната лихва. Поради това с оглед нормата на [чл. 269 ГПК](#) въззивният съд се произнася по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените оплаквания срещу първоинстанционното решение. За тези изводи, които не са посочени в жалбата като порок на първоинстанционното решение, касаещ правилността, ефектът на първоинстанционното решение се запазва и въззивният съд не може да формира собствени изводи по съществото на спора и конкретно във връзка с другите спорни пред първата инстанция въпроси.

При този изход на делото няма основание за изменение на присъдените пред първата инстанция разноски, а пред въззивната инстанция право на разноски ще има само въззиваемият-ищец, който е претендирал и доказал разноски в размер на 1465лв /депозит за възнаграждение на особен представител и ю.к. възнаграждение/, следващи се в тежест на жалбоподателя –ответник.

С оглед на изложеното САС, в настоящият състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 06.03.2020г. по гр.д. № 788/2018г на Софийски градски съд, 1-7 състав.

Осъжда Г. Х. А., ЕГН *****, гр.***, ж.к. ***, бл.***, вх.**, ап.** чрез особен

представител адв. Д. Б. САК да заплати на ЗК „Лев Инс“ АД сумата от 1465лв,
представляваща разноси пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в
едномесечен срок от връчване препис на страните.

Председател:

Членове:

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____